

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku J. W. N.

przy uczestnictwie D. K. , E. N. , J. N. i M. N.

o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku po A. N. ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawczynie na rzecz E. N. kwotę 240,00
(dwieście czterdzieści) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania powołując się na drugą i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga

wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

Skarżąca wnioskodawczyni wskazała na potrzebę wykładni art. 101 § 3 k.r.o. co do wymagania uzyskania zgody sądu rodzinnego do złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku w imieniu małoletnich dzieci.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżącą potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżąca w uzasadnieniu wniosku nie przytoczyła orzecznictwa dającego asumpt do takich rozważań.

Ubocznie należy zauważyć, że problematyka przedstawiona przez skarżącą była przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego, w których wskazywano, że odrzucenie spadku przypadającego małoletniemu dziecku jest czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu majątkiem dziecka i wymaga dla swej ważności uprzedniego zezwolenia sądu opiekuńczego (zob. m.in. Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt III CZP 102/17, OSNC 2018, nr 12, poz. 110).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie

skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżąca powołując się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie wskazała w czym jej zdaniem przejawia się ta oczywistość. Tymczasem – jak już wskazano - dla skutecznego wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej konieczne jest przedstawienie przez stronę skarżącą wyводу potwierdzającego kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającą charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżąca powinna nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, które - jej zdaniem - sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na oczywistą zasadność skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2019 r., III CSK 307/18, nie publ.). Skarżąca wyводу takiego nie przedstawiła.

Nie można zatem uznać, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj